

Arrest

nr. 132 779 van 4 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X (alias X) X (alias X)

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (alias X) X (alias X), die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 juli 2005 en heeft zich een veertiende keer vluchteling verklaard op 10 juli 2014.

Op 31 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 18 juli 2005 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. U verklaarde hierbij dat u T.H.K. (CG. 05/16017, O.V. 5.784.647) heette en dat u op 1 februari 1981 geboren was in Sarsink, provincie Dohuk, Noord-Irak. Omwille van een dispuut omtrent de irrigatie van landbouwgrond zou een conflict ontstaan zijn tussen uw vader en dorps/stamgenoten. Het conflict escaleerde toen uw broer met een granaat twee mensen gedood zou hebben en 16 mensen verwond. Uit vrees voor represailles van de familieleden van de slachtoffers zou u op 15 januari 2002 Irak hebben verlaten. Uw broer zou spoorloos verdwenen zijn en uw vader werd voor zijn aandeel in het incident veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf.

Inzake uw eerste asielaanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van verblijf. Op 3 oktober 2005 bevestigde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) deze beslissing. De Raad van State (RVS) verwierp uw beroep tegen deze beslissing in haar arrest van 14 juni 2006.

Op 13 juli en 26 juli 2006 vroeg u een tweede en derde maal asiel aan in België onder dezelfde persoonsgegevens en waarbij u zich baseerde op de vluchtmotieven die u had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag. In beide gevallen besliste de DVZ uw asielaanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater) op respectievelijk 20 en 26 juli 2006.

Op 8 september 2006 vroeg u in België een vierde maal asiel aan. Ditmaal echter onder de naam van F.M. (CG. 06/15169 O.V. 5.965.495), geboren op 1 augustus 1980 in Faidi. Aangezien uw vingerafdrukken gelinkt konden worden aan die van T.H.K. (CG. 05/16017 O.V. 5.784.647) werd deze asielaanvraag op 6 oktober 2006 door de DVZ zonder voorwerp verklaard en geannuleerd.

U verliet België niet en vroeg op 27 oktober 2006 een vijfde maal asiel aan in België. Ditmaal opnieuw onder de naam van T.H.K. (CG. 05/16017X O.V. 5.784.647). U verklaarde hierbij evenwel dat u bij uw vorige asielaanvragen een valse naam, geboortedatum en geboorteplaats had opgegeven en dat de documenten die u had voorgelegd, met name een kopie van een identiteitskaart en een arrestatiebevel (dd. 8/09/2001), eveneens vervalsingen betroffen. In werkelijkheid zou M.F.Z. heten, geboren op 1 februari 1980 in Mosul, Centraal-Irak. Ook uw asielrelaas zou eerder compleet verzonnen zijn geweest. In werkelijkheid zou uw broer, Ma., lid zijn geworden van de 'Islamitische Al Qaida' uit wraakgevoelens tegen het regime van Saddam Hussein. Uw broer wilde u rekruteren voor die groepering en zette u onder druk. In april 2005 kwam uw broer in onduidelijke omstandigheden om het leven. In juni 2005 vroeg één van zijn strijdmakkers, A., u om de plaats van uw broer in te nemen. U weigerde en werd opgepakt door de groepering. Ze probeerden u te overtuigen hen te vervoegen. U weigerde maar werd toch vrijgelaten. In juli 2005 kwam de politie naar uw huis op zoek naar u en uw broer Ma.. U was niet thuis. Ze vonden bezwarend materiaal en uw vader werd opgepakt. U verliet Irak en kwam op 18 juli 2005 in België aan. Op 9 november 2006 besliste de DVZ uw asielaanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater).

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 16 maart 2007 een zesde maal asiel aan in België. Ditmaal verklaarde u dat u in werkelijkheid toch T.H.K. (CG. 05/16017W O.V. 5.784.647) zou heten en dat u inderdaad op 1 februari 1980 geboren was in Sarsink, Dohuk, Noord-Irak. U baseerde zich bij deze asielaanvraag opnieuw op de vluchtmotieven die u uit de doeken had gedaan bij uw eerste asielaanvragen onder deze naam, met name uw vrees voor represailles van de familieleden van de slachtoffers die uw broer had gemaakt. U legde eveneens opnieuw het arrestatiebevel (dd. 8/09/2001) voor dat u in het kader van uw derde asielaanvraag had voorgelegd. Op 29 maart 2007 nam de DVZ een beslissing tot weigering van inoverwegingname (bijlage 13quater). U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 11 juli 2007 een zevende maal asiel aan in België. U verklaarde hierbij dat u T.H.K. (CG. 05/16017V O.V. 5.784.647) heette en dat u op 1 februari 1981 geboren was in Sarsink, provincie Dohuk, Noord-Irak. U baseerde zich bij uw zevende asielaanvraag op de vluchtmotieven die u had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag. U verklaarde voorts dat uw familie in juni 2007 aangevallen werd door de familieleden van de slachtoffers van uw broer. Uw vader was die dag met penitentiair verlof. Na het voorval werd uw vader opnieuw opgesloten. Uw moeder zou met de overige gezinsleden naar Mosul gevlucht zijn. Ter staving van deze asielaanvraag legde u een kopie voor van een arrestatiebevel (dd. 5/06/2007) waarin stond dat u moest worden opgepakt op basis van artikel 406 van de Iraakse strafwet.

Op 19 februari 2008 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RVV in haar arrest van 28 mei 2008. Uw beroep voor de RVS werd op 4 juli 2008 verworpen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 25 juni 2009 een achtste maal asiel aan in België. U verklaarde hierbij dat u T.H.K. (CG. 05/16017U O.V. 5.784.647) heette en dat u op 1 februari 1981 geboren was in Sarsink, provincie Dohuk, Noord-Irak. U baseerde zich hierbij op de vluchtmotieven die u had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag. U bracht geen nieuwe elementen aan. Uw moeder en gezinsleden zouden in Mosul verblijven en uw vader zou nog steeds in de gevangenis van Dohuk zitten. Op 8 juli 2009 besliste de DVZ uw asielaanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater).

Op 30 juli 2009 vroeg u een negende maal asiel aan in België. U verklaarde hierbij dat u T.H.K. (CG. 05/16017T O.V. 5.784.647) heette en dat u op 1 februari 1981 geboren was in Sarsink, provincie Dohuk, Noord-Irak. U baseerde zich hierbij op de vluchtmotieven die u had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag. Ter staving van deze asielaanvraag legde u een kopie voor van een verblijfsdocument (dd. 6/06/2009) op naam van uw vader dat stelt dat hij in Rachidiya, Mosul, woont. Uw vader zou volgens uw verklaringen evenwel nog steeds in de gevangenis zitten. Op 12 augustus 2009 besliste de DVZ uw asielaanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater).

Op 18 november 2009 vroeg u een tiende maal asiel aan in België, als T.H.K. (CG. 05/16017S O.V. 5.784.647). Aangezien u niet reageerde op uw oproep werd u door de DVZ op 15 maart 2010 geacht afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag.

Op 21 januari 2011 vroeg u een elfde maal asiel aan in België, als T.H.K. (CG. 05/16017R O.V. 5.784.647). Aangezien u niet reageerde op uw oproep werd u door de DVZ op 15 maart 2011 geacht afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag.

Op 4 november 2011 vroeg Z.M.F. (C.G. 11/24436 O.V. 6.907.747) een eerste maal asiel aan in België. Deze man verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en was volgens zijn verklaringen op 21 juli 1980 geboren in Tilkaif, provincie Mosul, Centraal-Irak. Tevens verklaarde deze man van Arabisch/Koerdische origine te zijn. Bij zijn eerste asielaanvraag verklaarde deze man dat hij werkzaam was als conciërge van een lagere school in Tilkaif. De directeur van deze school zou echter lid zijn geweest van een terroristische groepering. Een ander lid van deze groepering, Sa., zou Z.M.F. onder druk hebben gezet om mee te werken met de groepering en wilde dat hij een aanslag pleegde op een kerk in Tilkaif. Z.M.F. dook onder en verliet op 16 oktober 2011 Irak. Ter staving van zijn asielaanvraag legde hij een identiteitskaart en een voedselrantsoenkaart voor. Op 11 april 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Z.M.F. verliet België niet en diende op 3 juni 2014 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties - Z.M.F. (C.G. 11/24436Z O.V. 6.907.747). De vingerafdrukken van deze man konden evenwel gelinkt worden aan die van F.M. (CG. 0615169 O.V. 5.965.495) en T.H.K. (CG. 05/16017 O.V. 5.784.647). Het bleek aldus om uw persoon te gaan. U verklaarde aan de DVZ dat u de naam T.H.K. had gebruikt bij uw vorige asielaanvragen. U verklaarde eveneens dat u op 21 juni 1980 geboren was in Tilkaif, provincie Mosul, Centraal-Irak, en dat u daar tot uw vertrek uit Irak verbleven had. U baseerde zich verder op de vluchtmotieven die u had aangehaald bij de eerste asielaanvraag van Z.M.F. (C.G. 11/24436 O.V. 6.907.747) en dat deze problemen met de terroristen nog steeds actueel waren. U verklaarde verder dat u asiel aanvraagde zodat u over de nodige documenten kon beschikken om te huwen met uw Belgische vriendin. U legde geen nieuwe documenten voor.

Op 12 juni 2014 besliste het CGVS uw asielaanvraag niet in overweging te nemen. Het CGVS merkte hierbij evenwel niet op dat Z.M.F. (C.G. 11/24436 O.V. 6.907.747), T.H.K. (CG. 05/16017 O.V. 5.784.647) en F.M. (CG. 0615169 O.V. 5.965.495) in werkelijkheid één en dezelfde persoon waren.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 10 juli 2014 opnieuw asiel aan in België (T.H.K. CG. 05/16017 O.V. 5.784.647). U verklaarde hierbij dat u Z.M.F. heette en dat u op 21 juni 1980 geboren bent in Mosul, provincie Bagdad. Uw vader zou Arabier zijn en uw moeder van Koerdische origine. U stelt verder dat u asiel aanvraagt om te kunnen werken. Dit vind u maar oprecht aangezien u hier al 9 jaar bent. U verklaart verder dat u niet naar Irak kunt terugkeren omdat u dan gedood zult worden door terroristen omdat uw probleem daar nog steeds niet is opgelost. U voegt

hieraan toe dat u zich ondertussen bekeerd hebt tot het christendom en dat u op 15 februari 2013 bent gedoopt. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie voor van een brief van Duncan Heaster van 'Carelinks Ministries' (dd. februari 2013), een kopie van een doopcertificaat van 'Carelinks' (dd. 15 februari 2013), een e-mail correspondentie tussen uw verloofde Roseline Lecluyse en Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Maggie De Block (dd. juli 2014) en een brief van uw advocaat Meester Benoit Dhondt vergezeld van algemene informatie betreffende de veiligheidssituatie in Mosul (dd. 8 juli 2014).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u al negen jaar lang, bij 14 verschillende asielprocedures, de Belgische asielinstanties bewust tracht te misleiden. In deze negen jaar heeft u drie verschillende namen, geboorteplaatsen en geboortedata opgegeven. Verder heeft u volgens uw eigen verklaringen meerdere vervalste documenten voorgelegd. U heeft bovendien meerdere asielrelazen compleet verzonnen en u heeft totaal uiteenlopende verklaringen afgelegd met betrekking tot de situatie, de verblijfplaatsen en de samenstelling van uw familie. Deze fraude is van die aard dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die u aflegt in het kader van uw huidige asielaanvraag.

In dit verband dient nog te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag (T.H.K. (CG. 05/16017 O.V. 5.784.647)) door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf aangezien de door u toen ingeroepen vluchtmotieven kennelijk vreemd waren aan asiel. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RVS. Uw zevende asielaanvraag (T.H.K. (CG. 05/16017V O.V. 5.784.647)) werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u er niet in slaagde uw voorgehouden vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het CGVS oordeelde hierbij dat er voor burgers uit Noord-Irak geen reëel risico bestond op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In beroep werd deze beslissing beaamd en overgenomen door de RVV. Uw in werkelijkheid twaalfde asielaanvraag (Z.M.F., C.G. 11/24436 O.V. 6.907.747) werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Het CGVS oordeelde eveneens dat er op dat moment voor burgers uit uw beweerde regio van herkomst geen reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Verder moet er worden opgemerkt dat het CGVS tot op heden geen enkel zicht heeft op uw reële situatie. Gezien uw herhaaldelijk verzonnen persoonsgegevens en de valse documenten die u heeft voorgelegd heeft het CGVS immers geen zekerheid over uw werkelijke identiteit en plaats van herkomst. Het enige originele document waarover het CGVS beschikt en dat mogelijk een aanwijzing kan zijn voor uw werkelijke identiteit is een identiteitskaart die u heeft voorgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag onder de naam van Z.M.F. (C.G. 11/24436 O.V. 6.907.747) op 4 november 2012. In werkelijkheid de 12de asielaanvraag die u in België indiende.

Met betrekking tot deze identiteitskaart moet er echter allereerst worden opgemerkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. Iets wat u zelf trouwens ook heeft bewezen bij uw opeenvolgende asielaanvragen. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat de foto op de identiteitskaart een zeer oude foto betreft waarvan niet kan worden uitgemaakt of het hier daadwerkelijk uw persoon betreft. Bovendien moet er worden vastgesteld dat het document werd uitgegeven in 2007. Een moment waarop u zich reeds in België bevond. Dit terwijl u toch uitschijnen dat u dit document zelf heeft afgehaald in Irak. Tijdens uw interview op het CGVS werd u er verder op

gewezen dat er ernstig getwijfeld kon worden aan de authenticiteit van dit document omdat er schrijffouten voorkwamen op de stempel van dit document. Uw reactie op deze vaststelling spreekt boekdelen en is kenmerkend voor uw algehele ongeloofwaardigheid. U stelt immers dat deze schrijffouten het gevolg zijn van het feit dat de inkt in Irak niet origineel is en dat de ambtenaren die deze documenten uitreiken evenmin origineel zijn en niet over veel kennis beschikken (CGVS gehoorverslag dd. 28/03/2012 Z.M.F. C.G. 11/24436 O.V. 6.907.747, p. 3, 4) . Dit is niet ernstig.

Aangezien u bij uw eerste asielaanvraag onder deze persoonsgegevens waarbij u deze identiteitskaart voorlegde verklaarde dat u Irak in oktober 2011 verliet en dat de voorgehouden problemen die u toen opdide zich volgens u voor hadden gedaan in diezelfde periode kan er voorts worden vastgesteld dat uw asielrelaas toen volledig verzonnen was. U verbleef immers reeds in België sinds 2005. Niet alleen kan men hieruit concluderen dat uw voorgehouden problemen met terroristen compleet ongeloofwaardig zijn maar kan men eens te meer ernstige vraagtekens plaatsen bij de herkomst en de authenticiteit van de door u voorgelegde identiteitskaart.

Gezien bovenstaande vaststellingen volstaat de door u voorgelegde identiteitskaart allerminst om uw werkelijke identiteit of herkomst aan te tonen. Bijgevolg volstaat de voedselrantsoenkaart die u samen met deze identiteitskaart voorlegde uiteraard evenmin om uw werkelijke identiteit en herkomst afdoende aan te tonen.

In onderhavige asielaanvraag verklaart u voorts dat u zich bekeerd hebt tot het christendom.

Ook uw voorgehouden bekering kan evenwel ernstig betwijfeld worden. Zo stelt u dat u reeds in februari 2013 gedoopt werd. Opmerkelijk genoeg maakte u hiervan geen enkele melding bij uw vorige asielaanvraag die op 3 juni 2014 werd ingediend. Meer nog, u geeft op dat moment blijkbaar aan dat u een soenitische moslim bent (verklaring meervoudige aanvraag dd. 3/06/2014 Z.M.F. C.G. 11/24436Z O.V. 6.907.747, punt 9). Ook uw vriendin en uw advocaat maken geen enkele melding van uw voorgehouden bekering. Dit terwijl dit in het kader van een asielaanvraag en in de Iraakse context allerminst een detail genoemd kan worden. De documenten die u voorlegt met betrekking tot uw voorgehouden bekering kunnen mede gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen niet beschouwd worden als afdoende bewijs. Allereerst betreffen het hier klaarblijkelijk louter kopieën waardoor ze over bijzonder weinig objectieve bewijswaarde beschikken. Bovendien hebben ze betrekking op Z.M.F. een persoon waarvan niet kan worden uitgemaakt dat u deze man daadwerkelijk bent. Uit de documenten blijkt daarenboven dat u gedoopt werd door "Carelinks Europe". Zoals ook blijkt uit de documenten die u voorlegt staat deze strekking bekend onder de naam "christadelphians". Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dit een bijzondere strekking te zijn binnen het christendom die slechts enkele tienduizenden gelovigen kent en die zich duidelijk onderscheidt van andere geloofsgemeenschappen binnen het christendom. Het is dan ook hoogst verwonderlijk dat u op geen enkel moment melding maakt van het feit dat u tot deze specifieke geloofsgemeenschap behoort. Meer nog, uit uw verklaringen blijkt dat u stelt dat u zich bekeerde tot het "katholicisme", wat iets heel verschillends is (verklaring meervoudige aanvraag dd. 18/07/2014 T.H.K. CG. 05/16017 O.V. 5.784.647, punt 9). Gezien bovenstaande vaststellingen en uw opeenvolgende frauduleuze asielaanvragen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden bekering. Laat staan dat dit kan worden beschouwd als een element dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Wat betreft uw andere huidige verklaringen met betrekking tot uw levenssituatie in België moet er worden vastgesteld dat zij niet relevant zijn om uw eventuele nood aan internationale bescherming in te schatten.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat het CGVS geen enkel zicht heeft op uw werkelijke identiteit, werkelijke regio van herkomst, familiale situatie of opeenvolgende verblijfsplaatsen. U stelt het CGVS gezien de vele valse verklaringen die u heeft afgelegd in de loop van uw opeenvolgende asielprocedures en de, volgens de ene verklaring originele en volgens de andere verklaring vervalste, documenten die u hierbij heeft voorgelegd dan ook niet in staat om zich een beeld te vormen van uw reële situatie, wie u precies bent en van waar u afkomstig bent. Hierdoor kan het CGVS niet inschatten of u mogelijk in aanmerking komt voor internationale bescherming. Verder moet er worden opgemerkt dat uw voorgehouden bekering ongeloofwaardig is.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van "het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 41.2, a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie", van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 8 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de samenwerkingsplicht, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verwijst tevens naar de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, waaruit hij afleidt dat de commissaris-generaal elk relevant gegeven waarover hij beschikt, dient te betrekken, ongeacht of de asielzoeker dit zelf heeft voorgelegd of niet.

Verzoeker wijst erop dat hij onder drie verschillende namen, geboorteplaatsen en -data asiel aangevraagd heeft in 9 jaar tijd, waarbij ook valse documenten werden voorgelegd en vluchtrelazen werden verzonden. Verzoeker erkent dat hij gelogen heeft over zijn identiteit en redenen om Irak te ontvluchten en dat dit niet geminimaliseerd kan worden nu een dergelijk gedrag ernstig is. Verzoeker vraagt zich af *“in hoeverre dit het de facto onmogelijk maakt ooit nog een asielaanvraag te laten onderzoeken, en in hoeverre dit juridisch gezien ertoe in de weg kan staan verzoekers beschermingsnood te onderzoeken”*. Verzoeker herinnert er aan *“dat het om een onderzoek gaat dat zich uitspreekt over het feit of er al dan niet nieuwe elementen aanwezig zijn die de beschermingsnood in een nieuw licht plaatsen. Het onderzoek strekt zich niet uit tot de gegrondheid van de zaak. In die zin is verzoeker van oordeel dat zijn geloofwaardigheid in eerste instantie een aspect betreft dat de gegrondheid van zijn aanvraag betreft, en in zoverre het de nieuwheid van de voorgelegde of ter zake doende elementen betreft de geloofwaardigheid enkel zou mogen meespelen in zoverre het een manifest en onbetwistbare ongeloofwaardigheid betreft”*.

Verzoeker meent dat, niettegenstaande hij verschillende identiteiten heeft aangewend, hij steeds zijn herkomst uit Noord-Irak heeft staande gehouden en dit niet in twijfel werd gesteld. Hij wijst erop dat *“voor het eerst in 9 jaar objectieve gegevens (wijzen) op een situatie van enorme onveiligheid in Noord-Irak, veroorzaakt door het oprukken van ISIS”* (bijlage verzoekschrift 2). Volgens verzoeker mogen zijn leugens niet *“in de weg staan dat zijn beschermingsnood wordt beoordeeld, gezien de objectieve ernst van de situatie in Noord-Irak”*. Dienaangaande verwijst verzoeker nog naar artikel 3 en 13 van het EVRM, naar rechtspraak van de Raad en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en naar het handboek van UNHCR (bijlage verzoekschrift 3). Hij benadrukt dat onder de gezamenlijke lezing van artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM een gedegen onderzoek van alle relevante stukken die kunnen wijzen op vervolging verplicht is. Hij verwijst naar het M.M.S-arrest van het EHRM aangaande het noodzakelijke gedegen onderzoek. Hij meent dat het onderzoek van de commissaris-generaal onzorgvuldig is gezien *“het de persoonlijke verantwoordelijkheid van verzoeker in de weg laat staan zijn beschermingsnood te onderzoeken”*.

Verder wijst verzoeker op het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest dat volgens hem primeert op nationale bepalingen. Verzoeker verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Verzoeker stelt dat hij heden een familieboekje kan voorleggen, een identiteitskaart, een persoonsbevestiging van de Iraakse ambassade en een extract uit een geboorteakte (bijlage verzoekschrift 6, 7, 8 en 9). Al deze documenten bevatten dezelfde identiteitsgegevens en lijken volgens verzoeker *prima facie* authentiek en geloofwaardig. Verzoeker stelt ook een paspoort te hebben aangevraagd. Verzoeker is van oordeel dat, indien voldaan was aan de verplichting in artikel 41.2 van het Handvest, hij had *“kunnen aantonen dat hij in procedures verwickeld was om zijn identiteitsgegevens te bewijzen”* en hij de commissaris-generaal had *“kunnen attenderen op bovenvermelde elementen en kon verwerende partij op basis van deze nieuwe elementen de maatregel herzien”*. Hij acht de kans *“meer dan reëel”* dat de commissaris-generaal een andere beslissing zou genomen hebben in dat geval.

Verzoeker besluit dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Niet in het minst wezen de voorgelegde elementen er volgens verzoeker op dat er nieuwe elementen aan de orde zijn, en dus onderzocht dienden te worden, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 31 juli 2014 in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de feiten aan de basis van de voorgaande (dertien) asielaanvragen van verzoeker, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *“Uit uw administratief dossier blijkt dat u al negen jaar lang, bij 14 verschillende asielprocedures, de Belgische asielinstanties bewust*

tracht te misleiden. In deze negen jaar heeft u drie verschillende namen, geboorteplaatsen en geboortedata opgegeven. Verder heeft u volgens uw eigen verklaringen meerdere vervalste documenten voorgelegd. U heeft bovendien meerdere asielrelazen compleet verzonnen en u heeft totaal uiteenlopende verklaringen afgelegd met betrekking tot de situatie, de verblijfplaatsen en de samenstelling van uw familie. Deze fraude is van die aard dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die u aflegt in het kader van uw huidige asielaanvraag.

In dit verband dient nog te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag (T.H.K. (CG. 05/16017 O.V. 5.784.647)) door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf aangezien de door u toen ingeroepen vluchtmotieven kennelijk vreemd waren aan asiel. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RVS. Uw zevende asielaanvraag (T.H.K. (CG. 05/16017V O.V. 5.784.647)) werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u er niet in slaagde uw voorgehouden vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het CGVS oordeelde hierbij dat er voor burgers uit Noord-Irak geen reëel risico bestond op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In beroep werd deze beslissing beaamd en overgenomen door de RVV. Uw in werkelijkheid twaalfde asielaanvraag (Z.M.F., C.G. 11/24436 O.V. 6.907.747) werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Het CGVS oordeelde eveneens dat er op dat moment voor burgers uit uw beweerde regio van herkomst geen reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Verder moet er worden opgemerkt dat het CGVS tot op heden geen enkel zicht heeft op uw reële situatie. Gezien uw herhaaldelijk verzonnen persoonsgegevens en de valse documenten die u heeft voorgelegd heeft het CGVS immers geen zekerheid over uw werkelijke identiteit en plaats van herkomst. Het enige originele document waarover het CGVS beschikt en dat mogelijk een aanwijzing kan zijn voor uw werkelijke identiteit is een identiteitskaart die u heeft voorgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag onder de naam van Z.M.F. (C.G. 11/24436 O.V. 6.907.747) op 4 november 2012. In werkelijkheid de 12de asielaanvraag die u in België indiende."

2.3. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maakt dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

Aan de basis van de veertiende asielaanvraag van verzoeker, herneemt hij immers dezelfde elementen die hij reeds bij zijn twaalfde asielaanvraag had aangebracht. Deze asielaanvraag van verzoeker werd op 11 april 2012 ongeloofwaardig bevonden door de commissaris-generaal.

Verzoeker diende hiertegen geen beroep in bij de Raad. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een veertiende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de twaalfde asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, wat *in casu* niet het geval is.

Waar verzoeker tijdens zijn gehoor volhardt in de verklaringen tijdens zijn twaalfde asielprocedure (zijnde de eerste asielaanvraag onder de naam Z.M.F.) en aanvoert dat hij nog steeds niet naar Irak kan terugkeren omdat hij dan gedood zal worden door terroristen sinds zijn probleem daar nog steeds niet is opgelost, ziet de Raad dan ook niet in om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Bovendien verklaarde verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag onder de naam Z.M.F. dat hij Irak in oktober 2011 verliet en dat de voorgehouden problemen met terroristen zich hadden voorgedaan in diezelfde periode, terwijl verzoeker toen reeds in België verbleef sinds 2005. Dit bevestigt dan ook dat de door verzoeker voorgehouden problemen met terroristen compleet ongeloofwaardig zijn.

2.4. Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker verklaringen af omtrent zijn bekering tot het christendom en legt hij een kopie voor van een brief van Duncan Heaster van "Carelinks Ministries" (dd. februari 2013), een kopie van een doopcertificaat van "Carelinks" (dd. 15 februari 2013), een e-mail correspondentie tussen zijn verloofde R.L. en Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Maggie De Block (dd. juli 2014) en een brief van zijn advocaat Meester Benoit Dhondt vergezeld van algemene informatie betreffende de veiligheidssituatie in Mosul (dd. 8 juli 2014). Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van zijn familieboekje, een kopie van zijn identiteitskaart, een kopie van een geboorteakteafschrift en een attest van nationaliteit. Op de terechtzitting legt verzoeker de vertalingen neer van het familieboekje, de identiteitskaart en het geboorteakteafschrift.

De bestreden beslissing stelde met betrekking tot de op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen omtrent zijn bekering en de aldaar neergelegde nieuwe elementen: *"Met betrekking tot deze identiteitskaart moet er echter allereerst worden opgemerkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. Iets wat u zelf trouwens ook heeft bewezen bij uw opeenvolgende asielaanvragen. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat de foto op de identiteitskaart een zeer oude foto betreft waarvan niet kan worden uitgemaakt of het hier daadwerkelijk uw persoon betreft. Bovendien moet er worden vastgesteld dat het document werd uitgegeven in 2007. Een moment waarop u zich reeds in België bevond. Dit terwijl u toch uitschijnen dat u dit document zelf heeft afgehaald in Irak. Tijdens uw interview op het CGVS werd u er verder op gewezen dat er ernstig getwijfeld kon worden aan de authenticiteit van dit document omdat er schrijffouten voorkwamen op de stempel van dit document. Uw reactie op deze vaststelling spreekt boekdelen en is kenmerkend voor uw algehele ongeloofwaardigheid. U stelt immers dat deze schrijffouten het gevolg zijn van het feit dat de inkt in Irak niet origineel is en dat de ambtenaren die deze documenten uitreiken evenmin origineel zijn en niet over veel kennis beschikken (CGVS gehoorverslag dd. 28/03/2012 Z.M.F. C.G. 11/24436 O.V. 6.907.747, p. 3, 4) . Dit is niet ernstig.*

Aangezien u bij uw eerste asielaanvraag onder deze persoonsgegevens waarbij u deze identiteitskaart voorlegde verklaarde dat u Irak in oktober 2011 verliet en dat de voorgehouden problemen die u toen opdiste zich volgens u voor hadden gedaan in diezelfde periode kan er voorts worden vastgesteld dat uw asielrelaas toen volledig verzonnen was. U verbleef immers reeds in België sinds 2005. Niet alleen kan men hieruit concluderen dat uw voorgehouden problemen met terroristen compleet ongeloofwaardig zijn maar kan men eens te meer ernstige vraagtekens plaatsen bij de herkomst en de authenticiteit van de door u voorgelegde identiteitskaart.

Gezien bovenstaande vaststellingen volstaat de door u voorgelegde identiteitskaart allerminst om uw werkelijke identiteit of herkomst aan te tonen. Bijgevolg volstaat de voedselrantsoenkaart die u samen met deze identiteitskaart voorlegde uiteraard evenmin om uw werkelijke identiteit en herkomst afdoende aan te tonen.

In onderhavige asielaanvraag verklaart u voorts dat u zich bekeerd hebt tot het christendom.

Ook uw voorgehouden bekering kan evenwel ernstig betwijfeld worden. Zo stelt u dat u reeds in februari 2013 gedoopt werd. Opmerkelijk genoeg maakte u hiervan geen enkele melding bij uw vorige asielaanvraag die op 3 juni 2014 werd ingediend. Meer nog, u geeft op dat moment blijkbaar aan dat u een soenitische moslim bent (verklaring meervoudige aanvraag dd. 3/06/2014 Z.M.F. C.G. 11/24436Z O.V. 6.907.747, punt 9). Ook uw vriendin en uw advocaat maken geen enkele melding van uw voorgehouden bekering. Dit terwijl dit in het kader van een asielaanvraag en in de Iraakse context allerminst een detail genoemd kan worden. De documenten die u voorlegt met betrekking tot uw voorgehouden bekering kunnen mede gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen niet beschouwd worden als afdoende bewijs. Allereerst betreffen het hier klaarblijkelijk louter kopieën waardoor ze over bijzonder weinig objectieve bewijswaarde beschikken. Bovendien hebben ze betrekking op Z.M.F. een persoon waarvan niet kan worden uitgemaakt dat u deze man daadwerkelijk bent. Uit de documenten blijkt daarenboven dat u gedoopt werd door "Carelinks Europe". Zoals ook blijkt uit de documenten die u voorlegt staat deze strekking bekend onder de naam "christadelphians". Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dit een bijzondere strekking te zijn binnen het christendom die slechts enkele tienduizenden gelovigen kent en die zich duidelijk onderscheidt van andere geloofsgemeenschappen binnen het christendom. Het is dan ook hoogst verwonderlijk dat u op geen enkel moment melding maakt van het feit dat u tot deze specifieke geloofsgemeenschap behoort. Meer nog, uit uw verklaringen blijkt dat u stelt dat u zich bekeerde tot het "katholicisme", wat iets heel verschillends is (verklaring meervoudige aanvraag dd. 18/07/2014 T.H.K. CG. 05/16017 O.V. 5.784.647,

punt 9). Gezien bovenstaande vaststellingen en uw opeenvolgende frauduleuze asielaanvragen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden bekering. Laat staan dat dit kan worden beschouwd als een element dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Wat betreft uw andere huidige verklaringen met betrekking tot uw levenssituatie in België moet er worden vastgesteld dat zij niet relevant zijn om uw eventuele nood aan internationale bescherming in te schatten.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat het CGVS geen enkel zicht heeft op uw werkelijke identiteit, werkelijke regio van herkomst, familiale situatie of opeenvolgende verblijfsplaatsen. U stelt het CGVS gezien de vele valse verklaringen die u heeft afgelegd in de loop van uw opeenvolgende asielprocedures en de, volgens de ene verklaring originele en volgens de andere verklaring vervalste, documenten die u hierbij heeft voorgelegd dan ook niet in staat om zich een beeld te vormen van uw reële situatie, wie u precies bent en van waar u afkomstig bent. Hierdoor kan het CGVS niet inschatten of u mogelijk in aanmerking komt voor internationale bescherming. Verder moet er worden opgemerkt dat uw voorgehouden bekering ongeloofwaardig is.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om de concrete overwegingen van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Bovenstaande motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5. Met betrekking tot de bij het verzoekschrift gevoegde kopieën van een familieboekje, identiteitskaart, geboorteakteafschrift en attest van nationaliteit, stelt de Raad vast dat dit geen nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De Raad hecht immers geen bewijswaarde aan de neergelegde stukken, gezien (i) verzoeker 9 jaar lang, bij 14 verschillende asielprocedures, de Belgische asielinstanties bewust trachtte te misleiden door drie verschillende namen, geboorteplaatsen en geboortedata op te geven en verschillende asielrelazen te verzinnen, waarbij hij totaal uiteenlopende verklaringen aflegde met betrekking tot de situatie, de verblijfsplaatsen en de samenstelling van zijn familie; (ii) verzoeker zelf toegaf reeds meerdere vervalste documenten te hebben neergelegd tijdens zijn vorige asielprocedures; (ii) alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn.

De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen dan ook geenszins volstaan om zijn werkelijke identiteit of herkomst aan te tonen, in tegenstelling tot wat hij beweert in zijn verzoekschrift, en vormen geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.6. In zijn verzoekschrift laakt verzoeker dat hij niet werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers veertiende asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: "*In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.*" Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname

van de asielaanvraag kan nemen. Verzoeker kan dan ook niet volhouden dat de Belgische Staat geen bijzondere regels heeft bepaald nopens de behandeling van meervoudige asielaanvragen en meer bepaald wanneer het horen in dit kader niet vereist zou zijn. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn veertiende asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 Handvest en hij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag. De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker had kunnen aantonen "*dat hij in procedures verwickeld was om zijn identiteitsgegevens te bewijzen*" en dat de commissaris-generaal "*op basis van deze nieuwe elementen de maatregel (kon) herzien*", kan, gelet op het voorgaande, immers niet worden bijgetreden. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot een theoretische discussie die niet tot hervorming van de bestreden beslissing kan leiden.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker brengt evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst. Gezien verzoeker zijn identiteit en afkomst niet aannemelijk maakt, zijn er ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op het gegeven dat verzoeker zowel zijn identiteit, zijn geografische herkomst, zijn etnische herkomst en zijn godsdienst wijzigt en hij dit ook deels kan documenteren met valse stukken, kan er immers slechts toe leiden dat verzoeker zelf onmogelijk maakt zijn echte identiteit vast te stellen. Daarbij dient nog te worden benadrukt dat verzoeker niettemin de veertien asielaanvragen nog steeds geen verklaring geeft voor zijn bedrieglijk handelen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij steeds zijn herkomst uit Noord-Irak heeft staande gehouden, dat *“voor het eerst in 9 jaar objectieve gegevens (wijzen) op een situatie van enorme onveiligheid in Noord-Irak, veroorzaakt door het oprukken van ISIS”* (bijlage verzoekschrift 2) en dat zijn leugens niet *“in de weg (mogen) staan dat zijn beschermingsnood wordt beoordeeld, gezien de objectieve ernst van de situatie in Noord-Irak”*, en aan zijn verzoekschrift een artikel over ISIS toevoegt, antwoordt de Raad dat verzoeker de Belgische overheden verhindert zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten gezien hij geen correct beeld biedt op zijn werkelijke identiteit, werkelijke regio van herkomst, familiale situatie of opeenvolgende verblijfplaatsen, en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.8. Ten slotte wijst de Raad op artikel 39/73-1 van de vreemdelingenwet:

“Als de Raad vindt dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep verantwoord kan zijn, bepaalt het arrest daartoe een terechtzitting op een nabije datum.

Het arrest wordt betekend aan de partijen.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

De geldboete gaat van 125 tot 2500 euro. De Koning past elk jaar deze bedragen aan ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijsen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere modaliteiten inzake de inning van de geldboete.”

Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan afgeleid worden uit het bestaan in hoofde van de verzoeker van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

De houding van verzoeker in deze huidige -veertiende- asielprocedure neigt naar een kennelijk onrechtmatig beroep te meer hij ter terechtzitting reeds anticipeert op een volgende asielaanvraag.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve

kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK